

Delăsarea noastră cea de toate zilele

Vedem peste tot copii delăsători, tineri delăsători și adulți delăsători. Toate aceste „categorii” ne trec prin fața ochilor în fiecare zi. Însă nu de fiecare dată suntem capabili să vedem care sunt cauzele reale ale acestei stări. Delăsarea are adesea drept cauză un vid interior, o lipsă de sens pe care omul o resimte în multe situații din viața lui. Persoana în cauză se străduiește, dar nu reușește să biruiască această stare care-i paralizază acțiunile, îi împietrește inima, îi împrăștie gândurile. Chiar și înfățișarea celui delăsător ne dovedește că este ceva în neregulă cu el: hainele sunt adesea mototolite, pantofii vechi și nefăcuți, iar gesturile rămân dezordonate. Toate acestea nu se petrec pentru că ar fi trecut printr-o mare suferință sau ar fi sărac, ci pentru că nu are grijă de el. Pentru a nu deveni delăsător trebuie să-ți asumi inițiative. Iar prima inițiativă este legată de felul tău de a fi, o inițiativă care, de fapt, nu se încheie niciodată. Când un creștin râvnitor își începe viața duhovnicească, el află în primul rând cine este de fapt. Uneori, faptul că Dumnezeu ne pune în față o „oglină” spirituală ne șochează. Nu ne-am fi închipuit că înfățișarea noastră sufletească lasă atât de mult de dorit. Însă aici intervine prima diferență fundamentală între a fi delăsător și a fi un om care-și asumă inițiativa și nu lasă evenimentele cotidiene să-l transforme într-un obiect: acceptarea. Creștinul acceptă faptul că nu este perfect, că atât viața sa interioară, cât și cea exterioară lasă mult de dorit și vrea să schimbe cumva tot ceea ce simte că nu funcționează în chip natural în viața sa. Delăsătorul, în schimb, nu dorește să se cunoască prea bine pe sine. Trăiește cum se poate, la întâmplare, fără prea multe îndoieli, dar și fără certitudini. Omul delăsător este tăcut, fără să ascundă un gând, o intenție și nici măcar nu pare călăuzit de un instinct oarecare. Cresc în natură și ierburi pe care nu le mănâncă nici oamenii, nici animalele, nici păsările. Au un singur merit: cresc din pământ, fixează țărâna să n-o ia ploile. Delăsătorul semăna cu astfel de iarbă. Câți dintre oameni nu cresc astfel, doar pentru a „amesteca” mulțimea în mijlocul căreia trăiesc? Însă sunt și cazuri în care, din cauza unei traume, omul ajunge să fie delăsător. De exemplu, oamenii care trăiesc într-o perioadă de doliu sau se află într-o vreme de convalescență pot deveni ușor delăsători. Însă, după ce acest timp trece, ei revin la o existență normală. Și mai există o categorie de persoane delăsătoare în mod deliberat, care se alintă tot timpul și îi consideră pe ceilalți responsabili de împlinirea tuturor dorințelor lor. De regulă, așa sunt copiii răsfățați, tinerii cărora le place să lenevească și adulții pur și simplu iresponsabili. Însă, din fericire, acești oameni au fost totuși rari, pentru că, dacă s-ar fi înmulțit numărul lor, orice societate s-ar fi destrămat foarte repede. În concluzie, Dumnezeu ne pune întrebarea: „Vei fi un om cu inițiativă, capabil să se cunoască pe sine sau vei alege delăsarea și te vei înstrăina și de tine însuși și de ceilalți?”

Îndreptar pentru liniște

După furtună urmează liniștea. Așa se întâmplă și în viața spirituală. După perioade de vijelie și tumult, de confuzii care îndeamnă omul pe calea căutărilor, urmează momentele de odihnă, ale revenirii la limpezire și clarificare într-un fel sau altul. Așa se întâmplă și în planul relațiilor între persoane și la nivel social. După zgomotul poziționărilor diferite, după zarva dezbaterilor publice pe teme sociale, filozofice, religioase politice sau istorice, urmează refluxul clarificărilor, al redefinirii pozițiilor. Adevărata stare lăuntrică firească a omului nu este zbuciumul permanent, ci liniștea, odihna, pacea. Chiar fără a-și da seama de aceasta, orice om, până și cel mai neliniștit, tânjește lăuntric la această împăcare și odihnă a sufletului lui. Nici nu ne putem imagina starea cea dintâi a omului în Rai ca una agitată și tulburată spiritual, ci una a seninătății firescului, a limpezimii privirii spirituale chemate la desăvârșire. Prin căderea omului în păcat, s-a tulburat legătura cu izvorul odihnei adevărate, Dumnezeu, prin intrarea naturii umane în starea de stricăciune și întunecare a discernământului, a cărui claritate suntem chemați s-o redobândim. Omul este în căutarea locului de odihnă preferat, poate în familie sau altundeva, și a timpului, concediului de odihnă. Iar această odihnă este un chip al liniștii spre care tinde omul ca în căutarea raiului pierdut. Sămânța confuziei este sădită de diavol, iar transparența contemplării cu dreaptă socoteală este darul lui Dumnezeu în strânsă legătură cu El. Nevoia acestei liniști nu dispăre nici în modernitatea învolburată pe care o trăim. Pentru că mulți credincioși renunță, prin angajamentul lor spiritual, mai mult sau mai puțin, la provocările unor tulburări din afară, atrași de liniștea duhovnicească (isihie) sau chemați s-o descopere și să se adâncească în ea. Frământările, nevoile și suferințele profunde ale omenirii, ne afectează, dar nu ne tulbură dacă devenim compătitori cu întreaga umanitate pe un plan mai înalt, în adâncime, deasupra efemerului cotidian. Chiar și persoanele care sunt conectați la problematica agendei publice și sociale, au și ei la îndemână îndreptarul liniștii interioare. Rugăciunea este un eficient paravan la vuietul înconjurător al excesului de socializare, fie directă, fie mediată prin TV, internet și alte dispozitive. Este de neimaginat un echilibru personal, psihic, sufletească sau spiritual al unui om care de când se trezește și până adoarme este conectat permanent la un iureș media, adică la „dispozitive”, mijlocitori între noi și lume, reprezentați de toate obiectele din gama de tehnologie care ne pune în legătură mediatică cu conținuturi și realități îndepărtate. Din hărmălaia „media” putem afla, cum spunea Sfântul Siluan Ahonitul, nu doar ceva „despre oameni, ci despre întâmplări, și nici acelea adevărate; ele aduc tulburare minții și adevărul tot nu-l vei afla din ele; dar rugăciunea curăță mintea și ea vede mai bine totul”. Acesta este îndreptarul duhovnicesc al Bisericii la excesele zarvei lumii: liniștea rugăciunii în cămara inimii.

ÎNTREBĂRI ȘI RĂSPUNSURI DESPRE CREDINȚA ORTODOXĂ

Întrebare: Trebuie să intervenim pentru împăcarea oamenilor care au dușmănie între ei?

Răspuns: Datoria iubirii frățești impune nu numai ca noi înșine să viețuim pașnic cu toți oamenii, așa cum poruncește Hristos (Matei 9, 50) și Sf. apostol Pavel (Romani 12, 18; 1 Tesaloniceni 5, 13), ci și să ne și împrietenim cu vrăjmașii, știind că pacea vine de la Dumnezeu și vrăjmășia de la diavol. Într-una din Fericiri, Domnul a făgăduit făcătorilor de pace aproape cea mai mare răsplată: „Ferițiți făcătorii de pace, că aceștia fiii lui Dumnezeu se vor chema” (Matei 5, 9). Prin urmare, fiecare efort al nostru pentru împăcarea și împrietenirea vrăjmașilor, trebuie făcut cu discernământ, atenție, bunătate, smerenie și răbdare, pe scurt cu duh evanghelic, altfel nu va da roade.

Întrebare: Trebuie să luăm aminte la cuvintele noastre?

Răspuns: Atât pentru binele nostru, cât și al aproapelui, în general, cea mai bună este tăcerea. Desigur că există împrejurări în care trebuie să vorbim. Așa cum ne spune Sfânta Scriptură: „Vreme este când omul trebuie să tacă și vreme când trebuie să vorbească” (Ecleziastul 3, 7). Când vom grăi însă, s-o facem cu înțelepciune, blândețe și stăpânire de sine. Pentru că așa cum ne spune înțeleptul Solomon: „în puterea limbii este viața și moartea și cei ce o iubesc mănâncă din rodul ei” (Pilde 18, 21). Fără exagerare, nu există dovadă mai însemnată de dăruire, virtute și înaintare duhovnicească, decât înfrânarea limbii. De aceea. Sf. apostol Iacov scrie: „Cel care nu face greșeli cu cuvintele este om desăvârșit” (Iacov 3, 2). Dar și însuși Domnul Iisus Hristos ne învață același adevăr cu alte cuvinte: „Căci nu este pom bun care să facă roade rele și, iarăși, nici pom rău care să facă roade bune. Căci fiecare pom se cunoaște după roadele lui. Că nu se adună smochine din măcăciuni și nici nu se culeg struguri din spini. Omul bun, din vistieria cea bună a inimii sale, scoate cele bune, pe când omul rău, din vistieria cea rea a inimii lui, scoate cele rele. Deci, din prisosul inimii grăiește gura lui” (Luca 6, 43-45).

Întrebare: Când păcătuim prin cuvinte?

Răspuns: Atunci când vorbele noastre se împotrivesc credinței, evlaviei, iubirii, dreptății și, în general, legii lui Dumnezeu. Din nefericire, în fiecare zi toți păcătuim prin cuvinte, păcate pe care le socotim neînsemnate. Dar, așa cum ne-a vestit Hristos, „pentru orice cuvânt nefolositor pe care-l vor grăi oamenii vot da seama în ziua Judecării” (Matei 12, 36). Și dacă vor da seama pentru cuvintele nefolositoare, cu atât mai mult pentru fărâdelegile lor, așa cum sunt blasfemiile, osândirile, jignirile, minciunile, cuvintele urâte. Toate acestea alungă din inima omului frica de Dumnezeu și evlavia. De aceea Sf. apostol Iacov spune: „Dacă cineva socotește că este cucernic, dar nu-și ține limba în frâu, ci își amăgește inima, cucernicia acestuia este zadarnică” (Iacov 1, 26).

Întrebare: Cum se vindecă omul de patima invidiei?

Răspuns: Să nu uite niciodată că toate bunurile pe care le are sunt ale lui Dumnezeu, Căruia îi pricinuieste atâta tristețe, prin păcatele lui de zi cu zi. Prin asemenea cugetări se va smeri. Și omul smerit niciodată nu este stăpânit de invidie. *(va urma)*

† PROGRAM LITURGIC †

ZIUA	ORA	SLUJBE / ACTIVITĂȚI
Miercuri 24 octombrie	17 ⁰⁰	Paraclisul Sf. Icoane Portărița
Joi 25 octombrie	17 ⁰⁰	Vecernie cu litie la Biserica „Sfântul Dumitru”
Vineri 26 octombrie	7 ⁰⁰ - 11 ⁰⁰	Utrenia și Sfânta Liturghie Pomenirea morților
Sâmbătă 27 octombrie	17 ⁰⁰	Taina Sfântului Maslu
	7 ⁰⁰ - 11 ⁰⁰	Utrenia și Sfânta Liturghie Pomenirea morților
	18 ⁰⁰	Vecernie
Duminică* 28 octombrie	7 ⁰⁰	Utrenia și Sfânta Liturghie
	11 ⁰⁰	Program de bibliotecă
	17 ⁰⁰	Vecernie

*Duminică 28 octombrie, se va trece la ora oficială de iarnă; slujbele se vor săvârși după ora schimbată.

Șoimii

Un împărat a primit în dar doi șoimi. Unul a fost antrenat, iar despre celalalt i s-a spus că refuză să se dezlipească de creanga pe care stătea. Unul dintre slujitori trebuia să se cațere în fiecare zi în copac să-i ducă de mâncare. După ce a încercat în fel și chip să facă șoimul să zboare de pe creangă, împăratul și-a rugat slujitorii să-l ajute. Un bătrân înțelept s-a oferit să facă el asta și, a doua zi când s-a trezit, împăratul a văzut șoimul zburând de colo-colo. „Cum ai făcut?”, a întrebat împăratul. „A fost foarte simplu. Nu a trebuit decât să-i tai creanga de sub picioare”. Uneori Dumnezeu ne taie creanga de sub picioare ca să ne aducem aminte că putem zbura.

Comoara morții

Un pustnic a intrat într-o peșteră din cauza ploii și a găsit o comoară. A ieșit imediat afară foarte speriat și a strigat: „Am văzut moartea!”. Afară s-a ciocnit cu trei tâlhari, care privind în jur l-au întrebat: „Moșule, unde este moartea?”. Pustnicul i-a dus în peșteră și le-a arătat tezaurul, descoperit din întâmplare. La vederea aurului, cei trei bandiți și-au simțit inima tresăltând de bucurie și vicleni i-au spus: „Ai dreptate, moșule, pleacă, pleacă departe de aici”. După plecarea bătrânului, hoții au rămas lângă aur, care era foarte mult, întrebându-se, cum să-l care din vârful muntelui. Până la urmă au hotărât ca unul să meargă să aducă provizii și căruțe, iar ceilalți doi să rămână de pază. Cel care a coborât în târg, după provizii, se gândea: „În târg voi bea și voi mânca pe săturate, voi petrece...apoi voi cumpăra alimente, pe care le voi otrăvi și astfel voi rămâne singurul stăpân al comorii”. Cei doi tâlhari rămași de pază gândeau fiecare în sinea lui: „O jumătate din comoară este mai mare decât o treime. La întoarcere, îl vom ucide pe cel plecat în târg și vom împărți comoara numai în două”. Și așa au făcut. L-au omorât pe tovarășul venit din târg cu provizii și căruțe, au mâncat hrana otrăvită și astfel au murit cu toții. Nedreptatea și lăcomiaucid! „Omul a cărui comoară este Dumnezeu, are toate lucrurile în Unul singur”.

